

Pravá skutečnost

530701

„Pravost“ nemá charakter objektivní; proti podstatě věci x jejich pravosti; není ovšem subjekt předpokladem pravosti, nýbrž spíše opačně: subjekt je určen krom své holé existence pravostí, resp. pravou skutečností. A to určen k tvoření, činnosti – anebo zániku. Určen však nikoli objektivně, „neosobně“, věcně, nýbrž jen tak, že je (nebo není, ale to je jen jiný způsob, jak jest) angažován.

Jest nyní otázka, zda onou pravou skutečností pro člověka je nicota, prázdno, či cosi člověku cizího, nepřátelského, jeho lidství drtícího, aneb je-li to něco, co může být jednou z garancí jeho lidské cesty.

Co stojí proti skutečnosti pravé? Nejen „skutečnost zdánlivá“ (ostatně to je protimluv), nýbrž především právě skutečnost objektivní, tj. neangažující. Člověk má tendenci se od pouhé objektivity odvolat k pravé skutečnosti; je ovšem jednou z hlavních otázek, zda nebude pravou skutečností zklamán či přímo zdrcen.

Pravá skutečnost ovšem nemůže v žádném případě být světem vedle světa objektivity. Pravá skutečnost musí být cosi jako pravá tvář či podstata jsoucna vůbec, a tedy i podstata samotné objektivity. Musí to být cosi objektivně skutečného, i když z titulu pouhé objektivnosti neodlišitelného a nerozpoznatelného. Kdyby šlo o pouhou chiméru, k níž by se člověk odvolával, znamená to v nejlepším případě právě to, že pravé skutečnosti není, resp. že je jí nicota, prázdno.